

ret den Tanke, som Landbokommissionen har haft, ligesom det ogsaa er det, Landbokommissionens Forslag helt og holdent gaar ud paa. Jeg tænker mig netop, at det er saadanne flittige og fremadstræbende unge Mænd og Kvinder, der skal tages Hensyn til her; men vi maa huske paa, hvordan den Slags Folk ere stillede i Samfundet, og dette maa ikke lades ude af Betragtning ved en saadan Sag som denne. Det er jo saaledes, at naar en Dreng paa 14 Aar kommer ud fra et fattigt Hjem, saa ejer han ikke andet end de allernødvendigste Beklædningsgenstande, og saa bruger han de første Aars Løn ene og alene til at klæde sig for. Naar han saa er 17—18 Aar gammel, begynder han at tage under Overvejelse, hvilket fremtidigt Livserhverv han skal vælge sig — og det er jo den Slags Folk, som tidlig begynde at tænke paa det, som vi særlig skulle have vore Øjne henvendte paa. Han vil da komme til at tænke over, om han skal være Haandværker eller noget andet, og skulde han da ville tage fat paa Landbruget, og vil han sætte dette som sin Livsopgave, saa maa det jo staa klart for ham, at for at tage denne Gerning op stilles der Fordringer til en Forberedelses- og Uddannelsesetid lige saa vel som til enhver anden Gerning. Jeg tror, at vi ere komne bort fra den Antagelse, at due de unge Mænd ikke til andet, due de til Landbruget. For at skulle tage et Landbrug op, det være stort eller lille, gælder det i Virkeligheden om, at man i Forvejen er dygtiggjort dertil. Naar et ungt Menneske i 17—18 Aars Alderen bliver klar over, at han vil vælge Landbruget som sin Livs-gerning og som sit Erhverv, vil det først staa klart for ham, at han maa dygtiggøre sig dertil. Paa hvilken Maaade skal det nu ske? Han vil snart være paa det rene med, at det er nødvendigt for ham at faa god Indsigt i Kvægets Røgt og Pleje, og selvfølgelig vil han da søge til en Mand, hvor han i saa Henseende kan faa den Indsigt og Oplysning, han trænger til. Men naar han nu kommer til en saadan Mand og skal lære, er det klart, at han ikke kan faa en synderlig stor Løn. Maaske — jeg siger *maaske* — kan han ved Sparsommelighed lægge lidt til Side foruden det, han skal benytte til Klæder. Man maa jo lægge Mærke til, at ved at arbejde i Landbruget slider man mange Klæder op; selv om man kan sige, at det ikke er af den Slags Klæder, som ere kostbare, er den Sum, de vedkommende have at tage af, jo ogsaa kun lille. Har han nu været paa et saa-

dant Sted et Aars Tid, vil det næste Spørgsmaal trænge sig paa. Han vil sige til sig selv: Det gælder nu om, at jeg kommer til en Mand, som driver rationel Roedyrkning. Er han saa hos en saadan dygtig Landmand et Aar, faar han rimeligvis heller ikke der den største Løn. Nu er der altsaa gaaet saa lang Tid, at han er naaet hen imod Tyveaarsalderen. Det kan være, at han føler, at han har tarvelige Skolekundskaaber, og at det er nødvendigt for ham at komme paa en Skole, hvor han kan faa sine Kundskaaber udvidede. Nu ved jeg vel, at han kan faa Understøttelse dertil, men denne Understøttelse kan ikke dække Udgifterne ved et Ophold paa en Skole i 5 Maaneder; han maa altsaa lægge noget til og tjener ikke noget i den Tid. Endelig staaer saa Militærtjenesten for Døren. Det lidet, han har været i Stand til at tjene sammen, gaar da i den Tid, han er Soldat. Naar han saa bliver hjempermitteret, staaer han uden en Skilling, ganske vist er han saa i Stand til at overtage en Plads, hvor han kan faa en god Løn, men der skal gaa lang Tid, inden han kan samle 800 Kr. foruden at betale de Klæder, han slider op. Desuden er han mange Gange nødt til at støtte sine Forældre eller Søskende; ogsaa dette synes jeg er prisværdigt og værd at paaskønne. — Spørger man nu: Ja, men skal da Kvinden ikke erhverve noget, svarer jeg: Jo, meget rigtigt, det skal hun. Gaa vi ud fra, at hun udgaar fra et fattigt Hjem — og det er dem, der udgaa fra fattige Hjem, man i Særdeleshed skal have Opmærksomheden henvendt paa — og hun ikke derfra kan medbringe mere, end netop hvad hun staaer og gaar i, hvilket gælder mange, saa vil hun i den første Tid kun være i Stand til at tjene saa meget, at hun kan anskaffe sig Klæder, som hun efterhaanden slider op. Naar en Tid er gaaet, kan hun maaske samle lidt Tøj. Saa maa hun tænke paa Sengklæder og andet Boskab. Jeg vil sige, at naar en saadan Kvinde midt oppe i Tyverne kan have et godt og rigeligt Udstyr baade af Beklædningsgenstande og Sengklæder og 1 à 200 Kr., er det alt, hvad hun vil have været i Stand til at fortjene sig. — Det ærede Flertal vil vist indrømme, at efter den Betragtning, jeg her har gjort gældende, vil jeg ikke være i Stand til at gaa ind paa Ændringsforslag Nr. 9 til § 9, thi ved dette Ændringsforslag kræves der, at de skulle være i Besiddelse af 800 Kr. Jeg har tidligere udtalt og vil gentage, at det ikke er tilstrækkeligt, at de lige have de nødvendige